

UNDIR FÝRA EYGUM

Hvat land kundi tú hugsað tær at vitja?

– Eg havi ongantíð verið í USA, og eg havi onkuntíð hugsað at farið tann vegin, tí tað er eitt land, sum er eina vitjan vert

Hvønn føroyskan sang dámar tær serliga væl?

– Mær dámar sera væl sangin Um tú vilt gleði vinna. Yrkingin hjá Mikkjali á Ryggi hevur ein góðan boðskap.

MÆR DÁMAR FÓLK

– Eg havi áhuga fyri fólki, og eg kenni meg hepnan at ferðast soleiðis kring landið og henta lavrber, sigur blíðsnýðaði útvarpsmaðurin Tórður Mikkelsen. Hann vitjar út í krókarnar í landinum, hittir fólk á gøtuhornum, og stundum bankar hann bara ófráboðað á dyrnar við mikrofonini í hondini

Eyðun Klakstein

Tórður Mikkelsen hevur síðani á heysti 2013 gjørt sendingina Við Tórði á túri í Kringvarpinum. Í sendingini vitjar Tórður bygdir, bygdaløg, býlingar, avtoftað búpláss, einstøk tiltøk og annað kring landið, og málið er altíð tað sama. Hann vil vita meira um fólkinu og lívið á staðnum.

– Forvitnið drívur meg, og eg vil lýsa tað veruliga lívið kring landið. Eg vil hitta fólk í eygnahædd á teirra heimstaði, og síðani gera eina viðkomandi reportajsu burturúr, sigur Tórður Mikkelsen.

Hann hevur síðani 1989 starvast í loftmiðlunum. Fyrst var tað í Útvarpinum, frá 1998 í Sjóntvarpinum, og seinastu árinu í Kringvarpinum, sum umfatar bæði Útvarpið og Sjóntvarpið. Í næstan 30 ár hevur hann verið virkin miðlamaður, sum fólk flest munnu kenna fyri sendingar, ítróttufrásagnir ella annað.

Út millum fólk

Tórður Mikkelsen fór á sín fyrsta túr á heysti í 2013. Upprunin til sendingina Við Tórði á túri var ein onnur sending. Í bygdalagnum, sum Elis Poulsen gjørdi. Elis gjørdist sjúkur, og tá var Tórður spurður, um hann vildi skiftast við Elis at gera sendingina. Teir skiftust eitt stutt skifti, og so yvirtók Tórður sendingina. Tá hevði hann eisini hug at gera sítt egna konsept, sum bleiv til sendirøðina, sum nú er landskend undir navninum Við Tórði á túri.

– Mær dámar sera væl at fara út til fólk, út um landið, og tað havi eg gjørt nógv av gjøgnum árinu. Tí var eg sjálvandi klárur at fara undir hesa sendingina, tá ið eg fekk móguleikan, sigur Tórður Mikkelsen.

– Upprunaliga hugskotið var at fara út á tey smáu plássini, sum vit ikki hoyra so nógv um í gerandisdegnum. Eg vitji støðini og royni at lýsa dagliga lívið, tankar og annað, og tað er sjálvandi púra avgerandi, at eg

hitti fólk á staðnum, sigur hann.

Fyrsta sendingin var úr Funningsfirði, síðani úr Ánunum, úr Svináum, Kollbeinagjógv og Lopra.

– Hetta eru pláss, sum eg og nógv við mær vita lítið um, men sum vit kanska ofta koma framvið. Tí fekk eg hug at vitja hesi støð, og við tíðini havi eg eisini vitjað meira forkunnug pláss, avtoftaðar bygdir, býlingar og annað. Konseptið mennist og broytist, og eg eri sera tilvitaður um, at tað sendingarnar ikki skulu tykjast verða einstáttaðar endurtøkur – hvørki hjá mær ella hjá lurtarunum, sigur Tórður Mikkelsen.

Hann hevur eisini gjørt nakrar sendingar úr útlandum – úr Ísrael, Kuba og Kenya.

Góð við heimplássið

Við Tórði á túri fer nú undir fimta veturin, og framvegis eru nógv hugskot um støð og fólk at vitja.

– Hesi árinu havi eg funnið út av, at fólk bera heimplássið í

hjartanum. Tey vilja fegin greiða frá, og eg eri væl komin at vitja tey og teirra bygd, sigur Tórður Mikkelsen.

– Hóast eg havi gjørt nógv sendingar, eri eg framvegis altíð spentur til næstu sending. Eg havi tíbetur fingið ta gávuna, at eg kenni ikki hetta arbeiðið sum eina endurtøku, men heldur sum eina nýggja uppgávu hvørja ferð. Eg veit væl, at tað er skjótt brenna út í hesum fakinum, serliga um tú gert somu sending ella somu uppgávu í longri tíð, men eg eri takksamur fyri, at eg ikki kenni hetta sum endurtøku ella nakra plágu. Eg fari altíð líka spentur undir næstu sending, sigur Tórður Mikkelsen.

– Eg royni at gera sendingarnar ymiskar, og tað ber altíð til at finna okkurt serligt, okkurt sereyðkenni við einari bygd ella einum plássi. Øll hava sítt, og tí verða sendingarnar ikki so einstáttaðar. Eg royni eisini at skifta ímillum ymisk sløg av bygðum ella støðum at vitja, og av og á kann eg fara í Stakkin, á Sjó-

mannadag ella á Bindifestival.

Vanliga brúkar Tórður Mikkelsen ein staðkendan persón at greiða frá bygdini ella staðnum, og síðani vitjar hann eisini ymisk fólk.

– Eg geri onkra avtalu, áðrenn eg fari av stað, men eg vil eisini hava, at ein partur er impulsivur. At eg kann banka uppá hjá fólki, sum ikki vita av, at eg komi at vitja tey. Eg vil gjarna hava, at tað eisini er ein nerv í sendingunum, at tað kennist ektað, og at alt ikki er planlagt frammanundan, sigur hann.

– Eg leggi meg eftir at brúka nógv ljóð í sendingunum, tí fyri útvarpssendingar er ljóð tað, sum myndir eru fyri sjónvarpssendingar. Eg royni altíð at gera samrøður við fólk, har tey eru, tí eg vil ikki flyta tey til viks ella á eitt meira friðarligt stað.

Væl móttikin

Hóast Tórður Mikkelsen, sum tann spyrjandi og forvitni útvarpsmaðurin, fer á gátt hjá